

погледа. Само предъ джамлъка на единъ манифактуренъ дюкянъ постоя и погледа. Наредени бѣха тамъ свирчици, кончета, каручки. Имаше една хубава кукла съ червена рокличка и сини очи. Нея гледаше Нейчо, като стоеше отвѣнъ на снѣга, и се усмихваше. Не мислѣше да я купи, но му бѣше драго да я гледа и си мислѣше, че и детето му сжщо тѣй би се радвало, ако я видѣше.

Случи се изъ пжтя тѣй, че на едно-две мѣста Нейчо можѣ да се прехвърли отъ една каруца на друга и току речи безъ да върви можа да стигне до мѣстото, гдето отъ шосето се отдѣляше пжтьтъ за тѣхното село. Като остана самъ, той се спрѣ и се замисли: по баира ли да мине или по дола? Все валѣше снѣгъ, наоколо бѣше пусто, тихо. И докато ужъ бѣше спокоенъ, отведнажъ пакъ го обзе страхъ. Да мине по баира — вълкътъ може да е тамъ. Ако тръгне изъ дола, мѣстото е глухо, затулано, да му се случи нѣщо, никой нѣма да го види, да вика, никой не ще го чуе. Той реши да върви презъ баира.

Мигъ следъ мигъ, крачка следъ крачка, страхътъ му растѣше. Спомни си, че на Сираковата мелница единъ селянинъ бѣше разправялъ, че сжщо като него една сутрина срещналъ вълкъ, а следъ обѣдъ като се върналъ, намѣрилъ го че лежи на сжщото мѣсто, сложилъ глава на преднитѣ си крака, като куче.